

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 72.842 van 30 maart 1998

A. 66.522/VI-12.859

In zake : **AQUESBI** Mohamed,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Clementinalaan 3
1190 Brussel,

tegen :

**de Nationale Maatschappij der
Belgische Spoorwegen (N.M.B.S.),**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe GERARD,
advocaat bij het Hof van Cassatie,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 29 december 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Mohamed AQUESBI de nietigverklaring vordert van "de beslissing d.d. 7 november 1995 waarbij het directiecomité van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen hem bij wijze van tuchtstraf gedurende vier maanden schorst en hem tegelijk bij wijze van ordemaatregel verplaatst;

Gelet op arrest nr. 56.668 van 6 december 1995, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, ingesteld

onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 5 november 1996, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 maart 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 april 1997;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. F. VLASSEMBROUCK, loco Mr. Ph. GERARD, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoeker is industrieel ingenieur bij de N.M.B.S.

2. Op 18 februari 1992 dient de heer MALFAIT, afdelingschef en hiërarchische meerdere van verzoeker, een voorstel in om verzoeker bij ordemaatregel te verplaatsen om reden dat het beheer van diens dossiers te wensen overlaat, dat er tussen hem en zijn collega's geen goede verstandhouding heerst en hij voor zijn taken geen belangstelling aan de dag legt. De heer MALFAIT stelt "dat het raadzaam is hem uit de diensten van het district Centrum te verwijderen om hem een laatste kans te bieden om zich elders waar te maken."

3. Op 27 februari 1992 vraagt verzoeker om door de raad van beroep te worden gehoord en schetst hij zijn loopbaan in een nota die bij het voorstel van ordemaatregel is gevoegd en betwist hij de feiten die hem worden verweten.

4. Op 28 februari 1992 schrijft de onmiddellijke chef dat hij geen opmerkingen te maken heeft over de rechtvaardiging van verzoeker en op 2 maart 1992 handhaaft de districtsdirecteur het voorstel van ordemaatregel.

5. Wanneer dat voorstel bij de algemene diensten aanhangig wordt gemaakt, stellen zij vast "dat het voormelde personeelslid naast de feiten die aan het voorstel van ordemaatregel ten grondslag liggen nog andere zware fouten heeft begaan op basis waarvan een tuchtstraf kan worden opgelegd."

Er wordt hem verweten dat hij herhaaldelijk categorisch geweigerd heeft de taken uit te voeren die hem opgelegd waren en dat hij verscheidene keren de diensttelefoon en het faxtoestel voor persoonlijke doeleinden heeft gebruikt.

Die feiten kunnen overeenkomstig de paragrafen 71 en 77 van het tuchtreglement van de N.M.B.S. aanleiding geven tot afzetting van het personeelslid, maar de hogere overheid is van mening dat ze vergevensgezind moet optreden en dat de straf dan ook beperkt moet blijven tot een schorsing in de bediening gedurende vier maanden, met bedreiging met afzetting, en een verplaatsing bij ordemaatregel.

De algemene diensten sturen het formulier dan ook terug naar verzoekers hiërarchische meerdere met het verzoek het in te vullen.

6. De hiërarchische meerdere van verzoeker geeft gevolg aan dat verzoek en stelt op 24 april 1992 een nieuw formulier P 255 op "dat het formulier P 255 van 18 februari 1992 vervangt en opheft".

7. Op 30 april 1992 rechtvaardigt verzoeker zich. Hij onderstreept dat de termijn van een maand waarover hij beschikte om het verslag betreffende het werk aan de geluidsinstallatie in de stations op te stellen te kort was en dat hij met de hogere overheid contact heeft opgenomen. Hij wijst erop dat het gebruik van de telefoon en de fax waarvan sprake is verband houdt met zijn functie in de commissie voor het historisch erfgoed of toegestaan was door de bevoegde dienst.

Hij vraagt door de raad van beroep te worden gehoord.

8. Op 6 mei 1992 oordeelt de hiërarchische meerdere van verzoeker dat diens rechtvaardiging niet opgaat en "stelt (hij) voor de voorgestelde straf op te leggen". De districtsdirecteur doet op 7 mei 1992 hetzelfde.

9. Op 31 augustus 1992 zenden de algemene diensten het dossier over aan de raad van beroep. De verzendingsnota bevat de motieven van de voorgestelde tuchtstraf (verscheidene tekortkomingen in de uitvoering van de dienstdaken - weigering om een bevel op te volgen - gebruik van de diensttelefoon en van een faxtoestel voor persoonlijke doeleinden ten nadele van de Maatschappij), de feiten die verzoeker ten laste zijn gelegd en een uiteenzetting van de hoofdpunten van het dossier.

10. In zijn vergadering van 10 november 1992 brengt de raad van beroep het volgende advies uit :

" Gelet op de stukken van het dossier;

Gehoord :

- de rapporteur en zijn uiteenzetting;
- de verweermiddelen die het aangeklaagde personeelslid zelf uiteengezet heeft;
- Meester Philippe LEVERT, advocaat, raadsman van het personeelslid in kwestie;
- de heer MALFAIT, eerste ingenieur - afdelingschef, die de Maatschappij vertegenwoordigt;

Na daarover te hebben beraadslaagd;

Aangezien de hiervoren sub 1 vermelde feiten niet bewezen zijn (met 7 tegen 4 stemmen);

Aangezien de hiervoren sub 2 en 3 vermelde feiten bewezen zijn (respectievelijk met 9 tegen 2 stemmen en met eenparigheid van stemmen);

Aangezien de voorgestelde straf zowel overeenstemt met de ernst van de feiten 2 en 3 als met de leidende

functie van betrokkene, ook al is het sub 1 vermelde feit niet in aanmerking genomen;

Om die redenen,

Sluit de raad zich aan bij het voorstel van de Maatschappij (met 6 tegen 5 stemmen) en stelt hij voor de betrokkene als tuchtstraf een schorsing in de bediening voor een periode van vier maanden op te leggen met verplaatsing als ordemaatregel en bedreiging met afzetting."

11. Op 13 november 1992 wordt dat advies doorgestuurd naar het directiecomité, dat zich bij het advies van de raad van beroep aansluit en op 17 november 1992 dienovereenkomstig besluit verzoeker als tuchtstraf een schorsing in de bediening voor een periode van vier maanden op te leggen met verplaatsing als ordemaatregel en bedreiging met afzetting.

De schorsing heeft plaats van 23 november 1992 tot en met 22 maart 1993, waarna verzoeker op 23 maart 1993 bij ordemaatregel naar de gewestelijke directie van het district Zuid-West wordt verplaatst.

12. Bij arrest nr. 47.012 van 25 april 1994 vernietigt de Raad van State de beslissing d.d. 17 november 1992 van het directiecomité van de N.M.B.S. om reden dat de verwijten die aan het voorstel van tuchtstraf ten grondslag liggen niet nauwkeurig waren aangegeven en dat de rechten van verdediging daardoor geschonden waren.

13. Tengevolge van dat arrest, waarvan op 11 mei 1994 aan de partijen kennis is gegeven, neemt de verwerende partij de tuchtprocedure weer op.

Op 25 mei 1994 brengen de algemene diensten verschillende personen op de hoogte van de teneur van het arrest van de Raad van State. In die nota staat inzonderheid het volgende te lezen :

" Vanuit tuchtrechtelijk oogpunt dient onverwijld een nieuw voorstel van tuchtstraf te worden ingediend voor de hem ten laste gelegde feiten, namelijk feit 2 en feit 3. Daartoe behoort vooraf contact te worden opgenomen met het op tuchtrechtelijk gebied bevoegde principebureau.".

14. Op 30 mei 1994 melden dezelfde diensten de heer DELANNOY, directeur van het district Centrum, dat "de onmiddellijke chef (de heer GHISBAIN) onverwijld een nieuw voorstel van tuchtstraf moet indienen voor de aan betrokkene ten laste gelegde feiten, namelijk feit 2 en feit 3. Daartoe behoort hij vooraf contact op te nemen met het op tuchtrechtelijk gebied bevoegde principebureau (AD 05.114)".

15. Diezelfde dag melden die diensten verzoeker dat tengevolge van het vernietigingsarrest nr. 47.012 van 25 april 1994 instructies worden gegeven om hem zijn dienst te laten hervatten bij de gewestelijke directie van district Centrum en voor het regelen van de overige administratieve en geldelijke gevolgen die uit het arrest voortvloeien.

Er wordt nog op gewezen dat "gelet op de motivering van het voormelde arrest uw onmiddellijke chef verzocht wordt een nieuw voorstel van tuchtstraf in te dienen.".

16. Op 29 augustus 1994 stelt de onmiddellijke hiërarchische meerdere van verzoeker voor hem als tuchtstraf een schorsing in de bediening voor een periode van vier maanden op te leggen met, als ordemaatregel, verplaatsing om de volgende redenen :

" 1) weigering om een bevel op te volgen :

Doordat de heer AQUESBI categorisch geweigerd heeft om op elk mondeling verzoek in te gaan, is hij op 06-12-1991 schriftelijk belast met de vertaling van bestek nr. 741.7.91 - Brussel TT : antidiefstalinstallatie. Op 02-04-1992 had de

onmiddellijke chef dat werk, dat op 31-12-1991 afgegeven had moeten zijn, nog steeds niet ontvangen.

Bij nota van 09-12-1991 wijst de heer MALFAIT betrokkene erop dat hij ertoe gehouden is de vergadering van het subcomité V.G.V. bij te wonen die zal plaatshebben op 12-12-1991 om 10 uur. Hij is niet komen opdagen onder het voorwendsel dat hij een vergadering had met de firma Electrabel en zulks ondanks het formele verbod van het hoofd van de dienst infrastructuur om naar die vergadering te gaan. Er is hem een halve dag afwezigheid aangerekend.

Op 10-02-1992 werd aan de heer AQUESBI hetzelfde verzoek gericht, doch tevergeefs. Voor dit geval heeft hij als excuus opgegeven dat hij een afspraak had met de firma Ligots, hoewel hij daarmee geen enkel contact diende te hebben. Ook hier is hem een halve dag afwezigheid aangerekend.

Op 24-03-1992 verzoekt de heer DELANNOY, districtsdirecteur, betrokkene mondeling een evaluatie te maken van de geluidsinstallaties in het district Centrum. Aangezien hij categorisch geweigerd heeft zulks te doen, is hem daartoe op 24 maart 1992 schriftelijk het bevel gegeven.

- 2) Gebruik van een diensttelefoon en een faxtoestel voor persoonlijke doeleinden ten nadele van de maatschappij :

Op 26-03-1992 heeft de heer MALFAIT vastgesteld dat de heer AQUESBI zich veroorloofde telefoon nr. 5570 en faxtoestel nr. 5337 voor persoonlijke doeleinden te gebruiken; van 18-02 tot 26-03-1992 zijn 24 faxberichten verstuurd en tussen 09-10 en 20-11-1991 hebben 6 internationale telefoongesprekken plaatsgehad.

- 3) Misbruik van vertrouwen en misbruik van gezag bij het aanvragen van privé-gesprekken (zie hierna de verklaringen van de heer PLETINCKX, mevrouw DELPLANCQ en mevrouw DEVALCK).".

Die feiten hadden tot de eerste tuchtprocedure aanleiding gegeven.

17. Op 7 september 1994 vraagt verzoeker om door de raad van beroep te worden gehoord en laat hij bij het voorstel van tuchtstraf een brief voegen waarin

zijn raadsman de voorgestelde straf betwist, zowel in feite (betwisting van het feit dat de zaken die hem ten laste worden gelegd tot een tuchtstraf aanleiding kunnen geven) als in rechte (schending van het beginsel van een redelijke termijn en onwettigheid van het voorstel voor zover het niet van zijn hiërarchische meerdere uitgaat).

18. Op 18 november 1994 brengt de heer GHISBAIN, eerste ingenieur - afdelingschef een nieuw voorstel uit dat "het voorstel van tuchtstraf d.d. 29 augustus 1994 vervangt en opheft". Daarin stelt hij voor verzoeker af te zetten. Dat nieuwe voorstel steunt op de feiten die in het voorstel van 29 augustus 1994 in aanmerking genomen waren en op nieuwe feiten.

Er wordt verzoeker inzonderheid verweten dat hij de diensttelefoon en een faxtoestel voor persoonlijke doeleinden is blijven gebruiken tijdens de maand mei 1994 en van juni tot eind september 1994, wat bewijst dat hij opzettelijk en gedurende lange tijd in zijn verkeerd gedrag heeft volhard. Bovendien wordt hem verweten dat hij geweigerd heeft mee te werken aan een onderzoek dat zijn onmiddellijke chef naar de telefoongesprekken heeft gevoerd en dat hij bij die gelegenheid leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Voorts worden tegen hem nog verscheidene tekortkomingen in de uitvoering van de dienstdaken ingebracht (het veronachtzamen van zijn beroepstaken door de vele telefoongesprekken die hij voerde - discrepanties tussen de Franse en de Nederlandse versie van een bestek - het niet bijwerken van een kortetermijnstudie).

19. Op 28 november 1994 vraagt verzoeker om voor de raad van beroep te mogen verschijnen en laat hij bij het voorstel van tuchtstraf een brief voegen waarin zijn raadsman betoogt dat de redelijke termijn verstreken is, dat het voorstel onwettig is voor zover

het niet van zijn hiërarchische meerdere uitgaat en dat de voorgestelde straf veel zwaarder is, terwijl het om soortgelijke feiten gaat, en waarin hij de kwalificatie en de dadelijkheid van de gelaakte feiten betwist.

20. Op 13 december 1994 handhaaft eerste inspecteur - afdelingshoofd GHISBAIN het voorstel in de volgende bewoordingen :

" De heer AQUESBI kan de te zijnen laste gelegde feiten niet weerleggen. De argumenten betreffende de procedure gaan niet op. Het voorstel tot afzetting moet worden gehandhaafd. Zie het bijgaande gedetailleerde overzicht."

21. Op 10 maart 1995 beslist districtsdirecteur DELANNOY op zijn beurt het voorstel van tuchtstraf te handhaven "gelet op de te zijnen laste gelegde feiten en de nieuwe tekortkomingen in de uitvoering van zijn dienstdaken die inzonderheid te wijten zijn aan grove nalatigheid in zijn ambtsvervulling."

22. Op 12 juli 1995 zenden de algemene diensten het dossier over aan de raad van beroep.

23. Op 8 september 1995 hoort de raad van beroep verzoeker en diens raadsman, waarna die raad zich op 18 oktober 1995 als volgt uitspreekt :

" Aangezien de comparant, steunend op artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, betoogt dat er niet van uit kan worden gegaan dat de gevolgde procedure à charge binnen een redelijke termijn is afgehandeld;

En, hoewel op tuchtprocedures de bepalingen van het voormelde artikel 6 van toepassing zijn (cf. R.P.D.B. Suppl. Convention européenne des droits de l'homme nr. 513), de vraag of die termijn "redelijk" is aan het oordeel van de bodemrechter wordt overgelaten wegens de feitelijke gegevens die eigen zijn aan de zaak, aangezien het concept zelf van redelijke termijn zich tot geen enkele dogmatische benadering leent

doordat die termijn een feitelijke kwestie is (ibidem 519-520);

Aangezien in casu blijkt dat de comparant de diensttelefoon van de N.M.B.S. tegen de richtlijnen in opnieuw voor privé-doeleinden is gaan gebruiken vanaf begin mei 1994, dat wil zeggen slechts enkele dagen na het arrest d.d. 25 april 1994 waarbij de Raad van State de nietigverklaring heeft uitgesproken van de tuchtstraf van vier maanden schorsing in de bediening met verplaatsing als ordemaatregel die het directiecomité op 17 november 1992 aan de comparant had opgelegd;

En aan de Maatschappij, gelet op die nieuwe vaststellingen, niet kan worden verweten dat zij omtrent die telefoongesprekken een nauwgezet onderzoek heeft ingesteld, welk onderzoek tot in oktober 1994 heeft geduurd, en dat zij nadien een nieuwe tuchtstraf heeft voorgesteld, zowel voor de nieuwe feiten als voor die waarop de eerste procedure betrekking had;

En een gedeeltelijke verlenging van de termijn voor het instellen van de procedure die thans bij de raad van beroep hangende is bijgevolg aan het gedrag van de comparant te wijten is;

En, hoewel het begrip redelijke termijn onder meer ertoe strekt te voorkomen dat de verdediging van de in de tuchtprocedure geïsoleerde persoon in het gedrang komt door het verstrijken van de tijd, wat de voornoemde persoon de mogelijkheid kan ontnemen om te bewijzen dat de tegen hem ingebrachte bezwaren ongegrond zijn of om nauwkeurig te antwoorden op de verwijten die hem worden gemaakt, in casu blijkt dat het verstrijken van de tijd de verdediging van de appellant op geen enkele wijze in het gedrang heeft gebracht, wel integendeel, aangezien hij tijdens de vorige procedure de gelegenheid heeft gehad de rechtvaardigingen die hij opportuun achtte naar voren te brengen en daarenboven in het kader van de huidige procedure de mogelijkheid heeft gekregen opnieuw te antwoorden op de bezwaren betreffende de feiten die op de periode van 6 december 1991 tot 24 maart 1992 betrekking hadden;

En er, gelet op deze gegevens, niet van uit kan worden gegaan dat de procedure in haar geheel een "onredelijke" of zelfs een "exorbitante" termijn in beslag heeft genomen in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, als daarbij rekening wordt gehouden met de tijd die verstreken is tussen 24 april 1992 (oorspronkelijk voorstel van tuchtstraf) en 14 januari 1993 (de datum waarop de comparant zijn beroep bij de Raad van State heeft ingesteld);

Aangezien het krachtens de artikelen 101 en 103 van het tuchtreglement aan de onmiddellijke chef staat de voorstellen van tuchtstraf die hij nodig acht op te stellen; dat de onmiddellijke chef onbetwistbaar de persoon is die deze functie uitoefent op het ogenblik waarop het voorstel wordt opgesteld, zelfs als de feiten zich volledig of ten dele hebben voorgedaan in een periode waarin een andere ambtenaar die taak vervulde; en de procedure onregelmatig zou zijn als het voorstel zou zijn opgesteld door een derde persoon, zoals de vorige onmiddellijke chef, die, eventueel, niet meer in dienst van de Maatschappij zou zijn op het ogenblik waarop het voorstel wordt opgesteld;

Aangezien het alleen aan de onmiddellijke chef staat om naar eer en geweten te oordelen welke tuchtmaatregelen hij meent te moeten voorstellen wanneer de algemene diensten van oordeel zijn dat tegen een personeelslid een tuchtprocedure moet worden ingesteld; dat de heer GHISBAIN, eerste ingenieur - afdelingschef, trouwens onderstreept heeft dat hij zijn voorstel van tuchtstraf volledig onafhankelijk had opgesteld;

En voorts niet aan de tuchtoverheid kan worden verweten dat zij een oorspronkelijk voorstel van tuchtstraf wijzigt wanneer, vooraleer de procedure voorkomt voor het orgaan dat ermee belast is om over de tuchtvordering uitspraak te doen, aan het licht komt dat het personeelslid nog andere feiten heeft begaan die tot een tuchtstraf aanleiding zouden kunnen geven;

Wat de bezwaren betreft :

a) weigering om een bevel op te volgen :

Aangezien het bezwaar betreffende de weigering om een bestek te vertalen niet afdoende bewezen is, doordat de comparant, die alleen een bewijs van tweetaligheid voor "Niveau 2" bezit, niet noodzakelijk de vereiste bekwaamheid bezit om zulk een vertaling tot een goed einde te kunnen brengen;

En de overige feiten die onder die kwalificatie vallen bewezen zijn; dat de comparant immers gevolg diende te geven aan de instructies die hij op 9 december 1991 en 10 februari 1992 heeft gekregen om de vergaderingen van het subcomité V.G.V. bij te wonen ondanks de afspraken die hijzelf voor diezelfde dagen had vastgelegd;

En, wat de evaluatie van de geluidsinstallaties betreft, blijkt dat de appellant de bevelen die hem eerst mondeling en nadien schriftelijk waren gegeven

evenmin heeft opgevolgd binnen een termijn die voldoende lijkt om zulk een werk uit te voeren;

- b) gebruik van een diensttelefoon en een faxtoestel voor persoonlijke doeleinden ten nadele van de Maatschappij :

Aangezien vaststaat dat de comparant, hoewel tegen hem een tuchtprocedure liep, de diensttelefoon gedurende lange tijd zeer vaak is blijven gebruiken voor telefoongesprekken waarvan hij niet kan betwisten dat ze van strikt persoonlijke aard waren;

En de comparant zich schuldig gemaakt heeft aan misbruik van vertrouwen en misbruik van gezag door in dit verband ondergeschikten te gelasten hem in verbinding te stellen met inzonderheid contactpersonen die in het buitenland verbleven;

- c) weigering om aan het onderzoek mee te werken :

Aangezien uit de uitleg die de heer GHISBAIN heeft gegeven (cf. inzonderheid stuk 15) genoegzaam blijkt dat de comparant, verre van aan het onderzoek mee te werken, een deel van de telefoongesprekken heeft verzwegen die hij voor privé-doeleinden gevoerd had;

- d) tekortkomingen in de uitvoering van zijn diensttaken :

Aangezien de appellant, inzonderheid door gebruik te maken van de diensttelefoon voor privé-doeleinden, zich tijdens die telefoongesprekken, ongeacht of hij daarbij de oproeper dan wel de opgeroepene was, aan zijn beroepsbezigheden onttrokken heeft, ook al duurde die afleiding relatief niet erg lang;

En, wat betreft de studie "centrale regelkamer" en het bestek "optischevezelkabels", die door de onmiddellijke chef weliswaar als van minder belang worden bestempeld, behoort toch te worden vastgesteld dat ook die taken niet met de vereiste spoed zijn uitgevoerd;

Aangezien de hierna vermelde feiten bewezen zijn :

- feit 1) met 10 stemmen tegen één stem, uitgezonderd de weigering om het bestek te vertalen, die met eenparigheid van stemmen niet bewezen wordt verklaard;
feit 2) met eenparigheid van stemmen;
feit 3) met 7 tegen 4 stemmen;
feit 4) met 7 tegen 4 stemmen;
feit 5) met 7 tegen 4 stemmen;

Om deze redenen,

sluit de raad van beroep zich (met eenparigheid van stemmen) niet aan bij het voorstel van de N.M.B.S. en stelt hij (met eenparigheid van stemmen) voor de betrokkene als tuchtstraf een schorsing in de bediening voor een periode van vier maanden op te leggen en hem bij ordemaatregel te verplaatsen".

24. Op 6 november 1995 sluit het directiecomité van de N.M.B.S. zich volledig aan bij het advies van de raad van beroep en legt het verzoeker als tuchtstraf een schorsing in de bediening voor een periode van vier maanden op en als ordemaatregel een verplaatsing.

Dat is de bestreden handeling, waarvan op 8 november 1995 aan verzoeker kennis is gegeven;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan de onbevoegdheid van de steller van de handeling, aan schending van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk elke administratieve overheid ertoe gehouden is om binnen een redelijke termijn uitspraak te doen en aan machtsoverschrijding"; dat hij, in een eerste onderdeel, dat alleen betrekking heeft op de bezwaren betreffende de weigeringen om deel te nemen aan de vergaderingen van het subcomité V.G.V., de evaluatie van de geluidsinstallaties en het gebruik van de telefoon en het faxtoestel van de dienst voor privédoeleinden in 1991 en 1992, betoogt dat "hoewel het de overheid niet verboden is een nieuwe tuchtprocedure te voeren wanneer een eerste straf is vernietigd, ze zulks alleen mag doen voor zover de tweede, nieuwe procedure binnen een redelijke termijn wordt gevoerd, met dien verstande dat voor de berekening van die redelijke termijn de handelingen en feiten die tot de aanneming van de eerste, ondertussen vernietigde, straf hebben geleid niet in aanmerking mogen worden genomen", en dat "voor de berekening van de redelijke termijn noch de periode van 24 april 1992 tot 17 november 1992, noch

de periode voor het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring van de eerste tuchtstraf in aanmerking mogen worden genomen, omdat anders een onwettig beschouwde procedure, die thans uit de rechtsordening is verdwenen, opnieuw gevolgen zou krijgen"; dat hij in een tweede onderdeel, dat betrekking heeft op alle bezwaren die tegen hem zijn ingebracht in het kader van de procedure die tot de bestreden handeling heeft geleid, stelt dat, "aangezien (hem) niet kan worden verweten dat hij ook maar één ogenblik heeft getreuzeld", de termijn van meer dan negen maanden die verstreken is tussen 28 november 1994, de dag waarop hij tegen het nieuwe voorstel van tuchtstraf bezwaar heeft ingediend, en 8 september 1995, de dag waarop hij voor de raad van beroep is verschenen, bewijst dat de redelijke termijn overschreden is;

Overwegende, over het gehele middel, dat de verwerende partij, tengevolge van arrest nr. 47.012 d.d. 25 april 1994, waarvan haar op 11 mei 1994 kennis is gegeven, op 25 mei 1994 een aanvang heeft gemaakt met een tuchtprocedure die tot de omstreden handeling van 6 november 1995 heeft geleid : op 29 augustus 1994 stelt de heer GHISBAIN als tuchtstraf voor de feiten die tot de eerste tuchtprocedure hebben geleid een schorsing in de bediening gedurende vier maanden voor; op 18 november 1994 stelt hij een nieuwe tuchtstraf voor, deze keer de afzetting, daarbij nieuwe tuchtrechtelijke feiten aanvoerend; op 28 november 1994 vraagt verzoeker om voor de raad van beroep te verschijnen en dient hij reeds een dik verweerschrift in waarin hij de bezwaren die aan zijn adres zijn gemaakt in rechte en in feite betwist; op 13 december 1994 geeft de heer GHISBAIN zijn advies over dat verweer; op 10 maart 1995 geeft de heer DELANNOY, districtsdirecteur, op zijn beurt zijn advies over dat voorstel; op 12 juli 1995 stellen de algemene diensten van de verwerende partij ter attentie

van de raad van beroep een verslag op waarin ze de onderscheiden feitelijke aspecten van het dossier samenvatten, een analyse maken van inzonderheid de 518 telefoongesprekken die verzoeker van juni tot september 1994 als oproeper heeft gevoerd en een advies geven over de gegrondheid van de onderscheiden bezwaren; op 8 september 1995 wordt verzoeker gehoord door de raad van beroep, die zijn advies op 18 oktober 1995 uitbrengt; op 6 november 1995 vaardigt het directiecomité de bestreden handeling uit;

Overwegende dat, gelet op de samenvoeging van nieuwe tuchtrechtelijke feiten en oude bezwaren, gelet op de draagwijdte en de complexiteit in feite en in rechte van de tegen verzoeker ingebrachte bezwaren, uit de afwikkeling van de procedure geen enkele abnormale vertraging blijkt en dat men er niet van uit kan gaan dat de redelijke termijn om uitspraak te doen verstreken was; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent "aan de onbevoegdheid van de steller van de handeling, (aan schending van) de artikelen 101 en 103 van het tuchtreglement van de N.M.B.S. en aan machtsoverschrijding"; dat hij in een eerste onderdeel een bezwaar ziet in de omstandigheid dat "sommige van de feiten die tot de tuchtstraf van 17 november 1992 hebben geleid, voorkwamen in een voorstel van tuchtstraf dat uitging van een personeelslid dat niet de hiërarchische meerdere was van verzoeker toen die feiten werden begaan"; dat hij in een tweede onderdeel opwerpt dat de heer GHISBAIN, zijn hiërarchische meerdere, op bevel van zijn eigen hiërarchische meerderen een voorstel van tuchtstraf heeft ingediend en dat hij dat verlies van onafhankelijkheid bekritiseert;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat verzoeker zelf toegeeft dat, toen de tuchtvordering in augustus 1994 hervat werd, zijn hiërarchische meerdere de heer GHISBAIN en niet langer de heer MALFAIT was; dat het dan ook de heer GHISBAIN is die, volgens het tuchtreglement van de N.M.B.S. (bundel 550), het nieuwe voorstel van tuchtstraf behoorde te doen, aangezien hij tegelijk de dienst, de dossiers en de verantwoordelijkheden van zijn voorganger had overgenomen; dat het beginsel van de continuïteit van de dienst deze oplossing oplegt, terwijl het door verzoeker aangevoerde argument de tuchtvordering in geval van wijziging van hiërarchische meerdere moeilijk en vaak zelfs onmogelijk zou maken; dat dit onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de informatie die de algemene diensten van de verwerende partij ten gevolge van het voormelde arrest aan de hiërarchische meerdere van verzoeker hebben verstrekt niet kan worden geacht de onafhankelijkheid van die hiërarchische meerdere in het gedrang te hebben gebracht; dat het nieuwe voorstel van tuchtstraf d.d. 18 november 1994 overigens wel degelijk het resultaat lijkt te zijn van een volkomen persoonlijk initiatief van de heer GHISBAIN in het licht van het feit dat verzoeker "opzettelijk en gedurende lange tijd in zijn verkeerd gedrag in 1991 en 1992 heeft volhard"; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent "aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan schending van het beginsel dat de uitgesproken tuchtstraf in verhouding moet staan tot de tuchtrechtelijk ten laste gelegde feiten, aan een kennelijke beoordelingsfout en op zijn minst aan dwaling

omtrent de motieven van de handeling en machtsoverschrijding"; dat hij betoogt "dat de feiten die (hem) worden verweten, ofwel niet meer vervolgd kunnen worden, ofwel niet bewezen zijn, ofwel als onbetekenend overkomen of nog dat daarop geen tuchtstraf staat, zodat de bestreden handeling een dwaling omtrent de motieven bevat, en op zijn minst, dat de uitgesproken straf overdreven lijkt ten opzichte van de feiten die wettig tegen (hem) kunnen worden ingebracht"; dat volgens hem uit het eerste en het tweede middel blijkt dat de weigeringen om een bevel op te volgen (bijwonen van de vergaderingen van het subcomité V.G.V. en evaluatie van de geluidsinstallaties) niet meer tot een tuchtstraf aanleiding kunnen geven en dat hetzelfde geldt voor het bezwaar betreffende het gebruik van een telefoon en een faxtoestel voor privé-doeleinden in 1991 en 1992; dat hij, wat het misbruik van gezag bij de aanvraag van privé-telefoongesprekken betreft, "het feit benadrukt dat de aangevoerde getuigenissen dateren uit 1994 en betrekking hebben op feiten van meer dan tweeëneenhalf jaar geleden"; dat hij, wat het gebruik van een diensttelefoon voor persoonlijke doeleinden van mei tot september 1994 betreft, onderstreept dat dit bezwaar betrekking heeft op 3 gesprekken per dag en dat hij nooit geweigerd heeft de telefoonrekeningen te betalen als die hem zouden worden voorgelegd; dat hij betwist dat hij geweigerd zou hebben mee te werken aan het onderzoek betreffende de telefoongesprekken en aanvoert dat het daarbij gaat om zaken die hij zich niet meer kon herinneren; dat hij, wat de tekortkomingen in de uitvoering van de dienstdaken betreft, opwerpt dat hij volgens het verslag van de algemene diensten d.d. 12 juli 1995 gemiddeld per werkdag drie geslaagde pogingen heeft gedaan om een telefoonverbinding tot stand te brengen, wat overeenstemt met 2,53 minuten, naast gemiddeld 7,6 mislukte pogingen, wat geen grond oplevert om te besluiten dat hij in de uitvoering van

zijn dienstdaken zou hebben tekort geschoten; dat hij ten slotte betwist "dat de studie centrale regelkamer en het bestek optische vezels niet met de vereiste spoed zouden zijn uitgevoerd";

Overwegende dat de argumenten die ontleend zijn aan de bewering dat de redelijke termijn verstreken was en dat degene die het voorstel van tuchtstraf heeft gedaan daartoe niet bevoegd was, verworpen zijn bij het onderzoek van de eerste twee middelen; dat, wat het misbruik van gezag betreft, hoewel verzoeker opwerpt dat de getuigenissen betrekking hebben op feiten die van meer dan tweeëneenhalf jaar voordien dateren, hij nochtans niet betoogt dat die getuigenissen onjuist of onnauwkeurig zijn; dat, wat het gebruik van de telefoon voor persoonlijke doeleinden van mei tot september 1994 betreft, die op zich wellicht onbeduidende feiten veel ernstiger blijken in het licht van de voorgeschiedenis en de lopende tuchtprocedure, die net op zulke motieven steunde; dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout heeft begaan door ervan uit te gaan dat de bezwaren die verzoeker uiteindelijk ten laste zijn gelegd gegrond zijn, waarbij zij overigens het advies van de raad van beroep heeft gevolgd, en dat de opgelegde tuchtstraf niet kennelijk overdreven is; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de VIe kamer, op dertig maart 1900
achtennegentig door :

de HH. ANDERSEN, kamervoorzitter,
 LEROY, staatsraad,
 HANSE, staatsraad,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.